

ת"פ (חיפה) 55812-02-24 - מדינת ישראל נ' בהאא מוחיסין

ת"פ (חיפה) 55812-02-24 - מדינת ישראל נ' בהאא מוחיסין שלום חיפה

ת"פ (חיפה) 55812-02-24

מדינת ישראל

נגד

בהאא מוחיסין (עציר)

בית משפט השלום בחיפה

[25.09.2024]

כבוד השופטת מריה פיקוס בוגדאנוב

החלטה

לפניי בקשת המבקשת לחילוט רכב מסוג מיצובישי, שמספרו ***** (להלן: "הרכב"), אשר שימש את המשיב ואת האחרים שהועמדו לדין יחד עמו, בביצוע שתי התפרצויות לדירה וגניבה. המשיב הורשע בביצוע עבירות סיוע לאחרים לביצוע התפרצויות וגניבה, כאמור.

הרקע לבקשה:

בתאריך 17.7.24 הורשע המשיב, על סמך הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, בביצוע שתי עבירות של סיוע להתפרצות לדירה בניגוד לסעיף 406(ב) + סעיף 31 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), ושתי עבירות של סיוע לגניבה - בניגוד לסעיף 384 + סעיף 31 לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום המתוקן בתמצית:

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, המשיב ונאשם 2 תושבי העיר ירושלים, כאשר המשיב הוא דודו של נאשם 2. נאשמים 3 ו-4 הינם תושבי יהודה ושומרון, אינם אזרחי מדינת ישראל, ועל כן כניסתם ושהייתם בה טעונים אישור כדין.

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, החזיק המשיב והשתמש ברכב.

עובר ליום 8.2.24 קשרו הנאשמים קשר לביצוע התפרצויות לבתים באזור חיפה.

ביום 8.2.24 סמוך לשעה 16:20 הגיעו הנאשמים מירושלים לאזור חיפה וקיבלו את החזקה בדירה אותה הזמינו דרך אתר "בוקינג".

אישום 1:

בתאריך 9.2.23 בין השעות 19:45 ל- 21:10 הגיעו המשיב ונאשמים 2 ו-3 בסמוך לבית ברח' קרן היסוד באמצעות הרכב. לאחר מכן, התפרץ נאשם 3 לבית וזאת בסיועם של המשיב ונאשם 2. נאשם 3 חיטט בחפציה של המתלוננת, גרם לאי סדר בבית, פיזר רכוש של המתלוננת על מיטתה וגנב ממגירת חדרה של הקטינה סך של כ- 320 ₪ במזומן, תיק גב וכספת נעולה (אשר לא הכילה דבר) שהייתה מותקנת בחדר הארונות בחדר השינה של המתלוננת, באופן שעקר אותה ממקומה.

המשיב ונאשמים 2 ו-3 נשאו עימם את הרכוש הגנוב ועזבו את הבית כשהם משתמשים ברכב, על מנת לעזוב את המקום, הגיעו לדירה ושהו בה.

אישום 2:

בתאריך 8.2.24 בין השעות 16:22-20:15 הגיעו המשיב ונאשמים 2, 3, ו-4 בסמוך לבית ברח' פלמ"ח בחיפה באמצעות הרכב. לאחר מכן, התפרצו הנאשמים 3 ו-4 לבית בצוותא בכוונה לבצע בו גניבה וזאת בסיועם של המשיב ונאשם 2, ונכנסו לתוך הבית על מנת לבצע גניבה. בהמשך, בהיותם בבית, חיטטו נאשמים 3 ו-4 בחפצים של המתלוננת, וגנבו תכשיטים, כסף מזומן ואייפון. הנאשמים 3 ו-4 עזבו את הבית כשהם נושאים עימם את הרכוש הגנוב. דיון בעניין חילוט הרכב: הדיון ביחס לעתירת המבקשת לחלט את הרכב התקיים בתאריך 12.9.24. בתאריך 12.9.24, העידה הבעלים הרשום של הרכב - הגב' מוזין תמימי, שהיא שכנתו של המשיב ומתגוררת בירושלים. גב' תמימי העידה כי לאחר שאדם אחר חב חוב לבנה, הוא שילם את החוב באמצעות הרכב, והרכב היה בחזקתה. כעבור 7 חודשים הבעלות הועברה על שמה, והרכב בבעלותה ובשימושה האישי (פרוטוקול עמ' 17 ש' 4-6, 18-30). גב' תמימי העידה כי נתנה למשיב את הרכב פעם אחת על מנת שייקח את בתו לבית החולים (פרוטוקול עמ' 17 ש' 9-15). עוד העידה הגב' תמימי כי היא מכירה את המשיב זמן רב, הוא חלק ממשפחתה המורחבת, מכירה אותו כאדם טוב, שעובד כנהג אוטובוס. בחקירה נגדית, העידה הגב' תמימי כי הרכב היה אצלה בשימוש יום יומי, ושללה כי אמרה במשטרה גרסה לפיה נתנה לנאשם לעשות שימוש ברכב יותר מפעם אחת (פרוטוקול עמ' 18 ש' 8-19). בנוסף הוגשו הודעות של השמיב במשטרה, אשר במסגרת החקירה מסר כי הרכב שייך לגב' תמימי, שהיא אמו של חבר שלו ולא זכר האם אמר לה כי לוקח את הרכב כדי להסיע את בתו לבית חולה. בהתאם לחקירתו של המשיב הרכב היה בחזקתו מספר ימים. טענות הצדדים: ב"כ המבקשת טען כי יש לחלט את הרכב אשר שימש לביצוע העבירות בהתאם לסעיף 39א בשילוב סעיפים 32 ו-33 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969 (להלן: "הפסד"פ). בהקשר זה נטען, כי הרכב סייע למשיב ולשותפיו לבצע 2 עבירות התפרצות, ומשכך מדובר ברכב ששימש ככלי לביצוע העבירות. ב"כ המבקשת הוסיף וטען, כי גם אם העבירה לא בוצעה על ידי הרכב, אלא הרכב רק שימש ככלי עזר לביצוע העבירות, יש להורות על חילוטו, מאחר ובלעדיו היה קושי רב לבצע את ההתפרצויות ולברוח מהמקום עם הרכוש הגנוב. עוד נטען, כי חלפו כ-7 חודשים מאז ביצוע העבירות והעובדה שגב' תמימי לא הגישה כל בקשה לשחרר את הרכב שתפוס מאז פברואר 2024 מצביעה על כך שהיא אינה הבעלים האמיתי של הרכב. עוד נטען, כי אמנם הרכב רשום על שמה של גב' תמימי, אך מדובר ברישום דקלרטיבי, כאשר הרכב הועבר על שמה מספר ימים לפני האירועים המפורטים בכתב האישום, והלכה למעשה המשיב עשה שימוש ברכב תקופה ארוכה מזו שעשתה בו שימוש הגב' תמימי.

עוד נטען, כי בעדותה של גב' תמימי עלו סתירות לעומת חקירתה במשטרה, כאשר בחקירה מסרה כי נתנה לנאשם לעשות שימוש ברכב פעמיים, ואילו בעדותה בבית המשפט העידה כי נתנה את הרכב לנאשם פעם אחת בלבד. עוד נטען כי גרסתה של גב' תמימי, אודות נסיבות קבלת הרכב ורישומו על שמה כמו גם זמן השימוש בו נותרו עמומות ולא ברורות.

לאור האמור, ביקש ב"כ המבקשת להורות על חילוט הרכב.

ב"כ המשיב ביקשה לדחות את הבקשה, וטענה כי לא קיימת זיקה מהותית בין הרכב להתפרצויות וכי העבירות יכלו להתבצע גם ללא שימוש ברכב.

עוד נטען, כי לגב' תמימי עומדת זכות הקניין כבעלים של הרכב, כאשר לא הוכחה טענת המבקשת כי מדובר בקנייה פקטיבית או ברישום דקלרטיבי על שמה של הגב' תמימי. בטיעון משלים שהוגש על ידי ב"כ המשיב, נטען כי המשיב בחקירותיו לא עומת עם טענת המבקשת כי הרכב אינו בבעלותה של גב' תמימי אלא בשימוש העיקרי של המשיב. עוד נטען, כי המבקשת לא זימנה לעדות את הבעלים הקודמים של הרכב כך גם לא נבדקו נסיבות העברת הרכב על שמה של הגב' תמימי ומשכך אין כל בסיס לטענות כי מדובר בהעברה פיקטיבית. דיון והכרעה:

אמנם בכתב האישום, כתבה המבקשת כי בקשה לחילוט הרכב היא בהתאם לסעיף 36 א לפקודת הסמים המסוכנים, אך בדיון הבהירה המבקשת כי החילוט המבוקש הוא בהתאם לסעיף 39 לפסד"פ, שזוהי המסגרת הנכונה. בהתאם לסעיף 39 לפסד"פ:

"(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם.

(ב) ניתן חפץ כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה ולא חל עליו אחד התנאים האחרים האמורים בסעיף 32, לא יחולט אלא אם החפץ ניתן מאת בעליו, או מאת המחזיק בו כדין, או על דעתו, כשכר בעד ביצוע העבירה שעליה הורשע הנידון, או כאמצעי לביצועה, או בעד ביצוע עבירה אחרת הקשורה בעבירה שבה הורשע הנידון, או כאמצעי לביצוע העבירה האחרת; ואין נפקא מינה אם ביצע הנידון את העבירה האחרת ואם לאו, ואף אם לא נתכוון לבצעה." לפי עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה המשיב, הרכב שימש אותו ואת הנאשמים האחרים כדי להגיע למקום ביצוע העבירות, וזאת בשתי הזדמנויות, ואף שימש את החבורה כדי לעזוב את מקומות ביצוע העבירות עם השלל הגנוב, לרבות כספת, שספק אם ניתן היה לקחת אותה מהמקום ללא שימוש ברכב.

מכאן, לא מקובלת עלי הטענה כי לא מתקיימת זיקה מהותית בין הרכב לבין העבירות בהן הורשע המשיב.

להשוואה ראה רע"פ 6032/15 רפעת אל וחידי נ' מדינת ישראל (21.9.2015):

"אין ספק כי הרכב שימש את המבקש לביצוע העבירות, הן בעצם נסיעתו באמצעות הרכב למקום העסק, והן לצורך גניבת הכספת והרחקתה מהמקום. יפים לעניין זה, דבריו של בית משפט זה בע"פ 623/78 סוראני נ' מדינת ישראל, פ"ד לג (3) 526, 523."

לעומת זאת, בהתאם לסעיף 39(ב) לפסד"פ לא ניתן לחלט רכוש ששימש לביצוע העבירה, אם הוא אינו בבעלותו של הנידון, אלא אם בעל החפץ נתן אותו "על דעתו" כבר בעת ביצוע העבירה בה הורשע הנידון או כאמצעי לביצועה.

ראה לעניין זה ת"פ (מחוזי חי') 44663-02-13 מדינת ישראל נ' נאדר ח'אלדי (2.4.2014)

"ברור כי הגולף שימש את הנאשמים לביצוע עבירות חמורות והוא נתפס לפי סעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: "הפקודה"). אם "בעל החפץ" ובמקרה זה "הגולף" מורשע ב"מעשה העבירה" שנעשה בחפץ ניתן לחלטו, כחלק מן העונש שהוטל עליו וזאת לפי סעיף 39(א) לפקודה. אולם, לפי סעיף 39(ב) לפקודה, כש"בעל החפץ" לא הורשע בביצוע "מעשה העבירה" שנעשה בחפץ, אלא הורשע אדם אחר ("הנידון") ניתן לחלטו רק אם בעל החפץ נתן את החפץ "על דעתו" כשכר בעד ביצוע העבירה שעליה הורשע הנידון, או כאמצעי לביצועה או בעד ביצוע עבירה אחרת הקשורה בעבירה שבה הורשע הנידון!! לאחר ששמעתי את נאשם לא שוכנעתי כי ידע על כוונת אחיו, נאשם 1, לבצע עבירות באמצעות הגולף, ובהגנות הסכים ב"כ המאשימה כי אין ראייה לכך. כך גם לא שוכנעתי כי נאשם 1 הינו "המשתמש העיקרי" ברכב ובשל כך הוא בבחינת "האוחז בבעלות הממשית ברכב", טענה אשר הביאה את בית המשפט העליון לאשר את צו החילוט, בע"פ 7933/09 ביטול נ' מדינת ישראל (16.3.10)."

אין מחלוקת, כי הרכב רשום על שמה של גב' תמימי, שהיא שכנתו של המשיב. גב' תמימי העידה בפני בתאריך 12.9.24, וסיפרה כי קיבלה את הרכב מבנה לצורכיה האישיים וזאת לאחר שאדם אחר, אשר חב חוב לבנה - לא עמד בחובותיו ומסר לו את הרכב. עוד עלה מהעדויות כי בחלוף תקופה הרכב נרשם על שמה של גב' תמימי והוא נמצאה בבעלותה.

גב' תמימי הסבירה כי המשיב ביקש לעשות שימוש ברכב, וסיפר לה כי הוא זקוק לו כדי להסיע את בתו לבית החולים והיא נעתרה. זוהי גם הגרסה שמסרה גב' תמימי במשטרה בסמוך לאחר מעצרו של המשיב (ת/1). גם המשיב מסר במשטרה כי הרכב שייך לגב' תמימי, אך לא זכר אם מסר לה תירוץ כלשהו ללקיחת הרכב. לא נעלם מעיני, כי קיימות סתירות מסוימות בין גרסתה של גב' תמימי במשטרה ובין מה שנאמר על ידה בבית המשפט. כך למשל, במשטרה סיפרה גב' תמימי כי נתנה רכב פעמיים למשיב ובבית המשפט התעקשה כי נתנה את הרכב רק בהזדמנות אחת. יחד עם זאת, סבורני כי בחלוף 7 חודשים, לא מדובר בסתירה שיוורדת לשורש העניין. בפניי אין כל ראייה כי גב' תמימי, המתגוררת בירושלים, והיא שכנתו של המשיב, ידעה כי המשיב מבקש את הרכב כדי להגיע יחד עם אחרים לחיפה ולבצע עבירות בעיר חיפה. יודגש כי בנה של גב' תמימי, דרכו קיבלה גב' תמימי את הרכב, לא מעורב בשום צורה באירועים המפורטים בכתב האישום, ואין כל טענה כי מי ממשפחת תמימי ידע על תכנון המשיב לבצע עבירות רכוש בחיפה.

משלא שוכנעתי כי הרכב ניתן על ידי גב' תמימי למשיב בידיעה כי ישמש לביצוע העבירות לא ניתן להורות על חילוט הרכב.

באשר לטענה כי הרכב אינו בבעלותה של הגב' תמימי, אלא המשיב עשה בו שימוש עיקרי וכי הוא בפועל בעלים של הרכב.

בהתאם לראיות, הרכב היה בחזקתו של המשיב יומיים בלבד, ולא ניתן ללמוד מתקופה זו כי הוא עושה ברכב שימוש עיקרי שהופך אותו דה-פקטו לבעלים של הרכב.

העובדה כי הרכב הועבר על שמה של גב' תמימי רק מספר ימים לפני שניתן למשיב, גם בה אין ממש. גב' תמימי העידה כי הרכב היה בשימושה תקופה ארוכה לפני שהועבר על שמה ברישום ואין בפניי כל ראייה שתסתור את עדותה. העובדה כי בנה של גב' תמימי העביר רכב, אותו קיבל מאחר, על שמה של גב' תמימי יכולה להעלות תהיות באשר לבעלות ממשית ברכב הנוגעת לבנה של גב' תמימי- אך אין בכך כדי להוות ראייה כי הרכב ב"בעלות ממשית" של המשיב.

הטענה של המבקשת, לפיה גב' תמימי לא הגישה בקשה להחזרת הרכב, לאחר שהרכב נתפס, אין בה כדי ללמד כי הרכב לא בבעלותה. גב' תמימי הסבירה כי במהלך התקופה היא התקשרה למשטרה וביקשה לקבל את הרכב חזרה, אך הוסבר לה כי תוכל לעשות זאת רק לאחר שההליך הפלילי יסתיים (פרוטוקול עמ' 19 ש' 5-6).

הסבר זה של גב' תמימי מקובל עלי, מדובר בהסבר אותנטי וסביר בנסיבות העניין. יש להדגיש, כי מדובר באישה המתגוררת בירושלים, ההליך התנהל בחיפה, ואין לבוא אליה בטענות כי המתינה לסיום ההליך כדי לבקש את רכבה בחזרה.

על כן, והגם ששוכנעתי כי קיימת זיקה מהותית בין הרכב לביצוע העבירות בהן הורשע המשיב, נוכח העובדה כי הרכב בבעלות של צד ג' ואין כל ראייה כי צד ג' ידע כי הרכב אמור לשמש לביצוע העבירות, לא מצאתי מקום להורות על חילוט הרכב.

הרכב יוחזר לידי גב' תמימי.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תמציא את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב אלול תשפ"ד, 25 ספטמבר 2024, בהעדר הצדדים.